

Lee Fields

Eerlijker en emotioneler

Hij draait al 46 jaar mee in de muziekindustrie. Lee Fields: soulzanger, funkadept, liveperformer. ‘Little J.B.’ groeide na de moeizame discojaren uit tot een herboren soulzanger met een eigen signatuur. Portret van een muzikale filosoof.

TEKST: SONJA ALFERINK FOTO'S: CAROLIEN SIKKENK/PHOTOLINE'

Lee Fields zit er ontspannen bij. Vaalgewassen spijkerbroek, sweater losjes over de schouders, op zijn hoofd draagt hij een bandana in legerprint. Type cool en stoer. Hij is nog maar net aangekomen in de Amsterdamse Tolhuistuin na een daglange busrit vanuit Dijon. "I'm feeling great", zegt Fields. De man is 64, maar draait de hand niet om voor zijn zoveelste Tour d'Europe. Hij begint meteen te praten. Over hoe *love* het antwoord is, op alles. Fields praat in traag tempo, komt niet altijd makkelijk uit zijn woorden. Hij vertelt dat de aarde een ruimtevaartuig is op weg naar het heelal, dat we een kapitein nodig hebben om ons een veilige reis te garanderen en dat die kapitein 'de liefde' is. Voor ons goddeloze Nederlanders een boodschap die zich wat lastig laat vertalen. Wat hebben soulzangers toch met religie en spiritualiteit? Lee Fields: "Iedere zanger zal met een ander antwoord komen. Maar ik geloof dat soulmuziek uit de spirit komt en de spirit komt voort uit God. Als ik zing, sta ik mezelf toe om een soort orakel te zijn: ik word geleid door de spirit. Ik denk dat ik daarom zoveel warmte terugkrijg van de mensen. Ze kunnen dat voelen, het is als het ware besmettelijk. Het hele doel van mijn show is om naar een plek te gaan die ik *euphoria* noem, voor even een plek van complete blijdschap. Dat proberen we vanaf het begin van de show te bereiken en als het lukt, ook al is het maar voor een moment, dan is het de trip waard geweest."

Faam en fortuin

Met afkomst zal het ook te maken hebben. Lee Fields werd geboren in Wilson, North Carolina, een klein stadje in het protestante zuidoosten van de VS dat ooit het centrum was van de florerende tabaksindustrie. Zijn vader werkte er in de bouw, zijn moeder zong op zondag gospel in de kerk. Fields begon zijn carrière jong. Hij zong met zijn moeder mee tijdens de zondagse mis en trad als tiener op in

de lokale clubs in Wilson. Op zijn zestiende trok hij de aandacht van de New Yorkse producer Fred Williams, die hem aanspoorde het te gaan maken in de grote stad. Met een paar dollar in zijn broekzak verliet Fields Wilson, net zoals zoveel anderen op zoek naar roem en rijkdom van sterren als James Brown. "Ik was totaal overweldigd die eerste dagen in New York", vertelt Fields. "Ik had geen idee wie ik kon vertrouwen, ik voelde me verloren." Maar dat veranderde snel. Via Williams vond hij een betaalbaar appartement, ontmoette hij leeftijdgenoten en begon hij aan een verkenningstour langs de hippe clubs in de New Yorkse muzieksceen. Tot zijn eigen verbazing direct met succes: zijn *southern* soulstem en dansmoves in de stijl van James Brown vielen in de smaak bij het kritische New Yorkse publiek. 'Little J.B.' nam zijn eerste single op in 1969 bij Bedford Records. Het werd geen gigahit, maar wél al gauw een waardevol collector's item. Zo ging het ook bij zijn eerste volledige lp *Let's Talk It Over* (1979). Fields had het gemaakt. Hij was geen superster zoals James Brown of Percy Sledge, maar hij verdiende de kost met zijn muziek en leefde het goede leven. *Partying, clubbing*, dat soort zaken. "Ik was op zoek naar *fame and fortune* in die tijd", zegt Fields lachend. "De spirit waar ik het net over had, daar was ik echt nog niet mee bezig."

Authentiek

Dat veranderde in de jaren tachtig, het tijdperk van de disco. Analoog werd elektronisch, ballads werden beats. Voor artiesten die zonder drumcomputers en synthesizers wilden werken, was het moeilijk overleven. Dat gold zeker voor Fields. Hij zag de muziek veranderen en was totaal de kluts kwijt. In dat hele decennium nam hij geen enkel album op en dat deed hem geen goed. Hij keerde naar binnen en ontdekte zijn spiritualiteit. "Als ik toen niet op zoek was gegaan naar god, was ik waarschijnlijk aan de harddrugs geraakt", zegt Fields. Na een paar redelijke soulalbums op het Ace-label in de jaren negentig, tekende hij in 1999 bij retrofunklabel Desco Records. Nog vóór dat dit label zich splitste in Daptone Records (Gabriel Roth) en Soul Fire (Philip Lehman), was Fields een van de eerste artiesten die door Desco-

“Ik wil de kinderen van deze wereld niet voeden met vulgariteit of lelijke woorden, maar juist muziek maken die de geest beter maakt”

oprichters Lehman en Roth onder de hoede werd genomen. "Sharon Jones zong background bij mij, niemand had nog van Charles Bradley gehoord, ik was de eerste." Fields benadrukt het met plezier. Op Desco bracht hij het ruige, explosieve *Let's Get A Groove On* uit en was hij terug waar hij ooit begonnen was: uitstekende, lekkere, hardcore funkmuziek. Toen Jeff Silverman en Leon Michels Soul Fire in 2004 omdoopten tot Truth & Soul Records, vielen voor Lee Fields de puzzelstukken in elkaar. De authentieke soulsound was aan een wereldwijde revival begonnen. Fields ontmoette de jonge jongens die nu zijn The Expressions-band vormen en leverde sindsdien drie albums af waarin zijn sound steeds meer verfijnde: *My World* (2009), *Faithful Man* (2012) en *Emma Jean* (2014). Zijn stijl is retro, met de zoete achtergrondkoortjes, de strijkers en de 'echte' muzikanten met wie hij zijn albums inspeelt en het podium deelt. De vergelijking met typische soulbands van de jaren zestig is terecht, maar niet toereikend. Fields brengt een diepere laag aan in zijn liedjes, zijn muziek klinkt meer gedragen en de sound verfijnder: zelfs als The Expressions een klassiek uptempo funkritme inzetten, klinkt het geheel gelaagder en intiemer dan een willekeurige soulband uit de jaren zestig. "Ik ben het helemaal met je eens", zegt Fields. "Vanaf *My World* is mijn muziek eerlijker en emotioneler, en meer vanuit mijn hart. Ik ben zelf natuurlijk ook veranderd. Ik wil de kinderen van deze wereld niet voeden met vulgariteit of lelijke woorden, maar juist muziek maken die de geest beter maakt. Dat is wat ik probeer te doen."

Gewone jongen

47 jaar na zijn aankomst in New York is er weinig meer te herkennen van die jonge jongen die op zoek was naar *money and stardom*. Lee Fields praat het liefst over de dingen die hem het meest dierbaar zijn: God, de spirit, het leven, zijn familie. Maar anders dan andere denkers over het leven is hij geen zwaarmoedig type. Integendeel. "*I am a happy dude*", zegt hij ook zelf. Een gewone jongen, die zich, in zijn eigen woorden, realiseert dat je *solidness* nodig hebt, houvast, om gelukkig te kunnen zijn. Met zijn vrouw, met wie hij drie kinderen kreeg, is hij al 45 jaar samen. "Het is zo'n fantastische vrouw", vertelt hij. "Na al die jaren kan ik nog steeds zeggen: 'Wat is het fijn om bij je te zijn'." Hij zegt "wel 45 keer meer" van zijn vrouw te houden dan in het begin. De sleutel tot jarenlang huwelijksgeluk? Elkaar de ruimte geven om te groeien, volgens Fields. "Als mijn vrouw zich ontwikkelt en groeit als mens, is het aan mij om net zo veel te gaan groeien. Je moet elkaar daarin de ruimte geven." Dat is, gelooft Fields, de hele bedoeling van het leven: alles wat God maakt, moet groeien en zich verder ontwikkelen. Hij benadrukt

wel even dat hij zelf allerminst een heilige is, bang dat zijn uitspraken over God en spiritualiteit verkeerd worden geïnterpreteerd. "Ik heb ook mijn slechte kanten", vindt de zanger. "Ik drink 'a little' Jack Daniels. En ik eet. Ja. Ik drink en ik eet." Er volgt een schaterlach. Lee praat nog even verder. Over de atomen in je lichaam, de zon en de maan, de theorie van Einstein. Dat uit miljoenen zwemmende spermacellen er maar één het eitje krijgt, en hoe onze ziel aan het einde van ons leven - mits we goed met de spirit hebben geleefd - doorzwemt naar het licht dat we de hemel noemen. Daar vinden we alles wat we ons voor kunnen stellen. Je hoeft het maar te bedenken of het is er. Sommigen zullen ervoor kiezen om op een wolk gaan zitten, met een harp onder de arm. "Dat lijkt mij nogal saai." Wat gaat hij dan doen, daar in de hemel? "Ik ga lekker kletsen met mijn moeder Emma Jean." En tot die tijd? Brede glimlach. "*Having a good time*. Meer muziek maken. Als ik terug ben, duik ik met Leon (Michels, red.) weer de studio in."

“Het hele doel van mijn show is om naar een plek te gaan die ik ‘euphoria’ noem”

